

**Bashkim
Çepele**

Thirrja e tokës

BIBLIOTEKA
SHTETIT

85H-1

241

814-1
241

BASHKIM ÇEPELE

THIRRJA E TOKËS

poezi

11843

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

THIRRJA E TOKËS

Ka shumë kohë që më shqetëson thirrja e tokës,
Thirrja e diellit që thërrmohet mbi brazda,
Thirrja e kokrrës që ka plasur nën plis nga vlaga
Dhe, përmes dheut,
Zhvillohet,
Lëviz.

Më thërret toka.
Më thërret dashuria e stërgjyshërve dhe e babait,
Më thërret buka-rrënja e jetës
Dhe kënga e kooperativistëve në ugare.

Kam lindur në fshat dhe në fshat jam rritur
Me erën e baltës dhe të barit të kositur.
Nëna, kur korrte,
Më linte midis duajve,
Të luaja me kallinjtë.
Kallinj të rëndë
Mbjellur dhe korrur nga nëna.

Më thërret toka,
Duart e babait bojë gruri — të vrara nga plisi dhe
parmenda.

Më thërret toka,
Këngët e dyqind të rinjve të Hoxharës
Si valët e një deti të gjelbër të lashtash,
Si valët e arta të lulediellit në ara.
Kalojnë përmes meje
Dhe ma shtojnë mallin
Për pambukun, për grurin, për misrin, për barin.

Toka.
E gjitha sa shikojmë,
E jona është.
Si mund të ikim prej saj
Dhe ta lëmë mbrapa?...

Atje kanë mbetur,
Mes hapësirash dhe fushave,
Ëndrrat e mia më të bukura.

Atje ka mbetur, në sy të pellgjeve,
Fytyra ime
Me reflekse gruri,
E gjerë, e çelur

si një luledielli,

Më thërret toka, si nëna birin,
Që ka ikur e prej vitesh,
E ka lënë.
Dhe unë i përgjigjem — me mallin e birit:
«Po vij, nënë!»

PARTIA IME

Partia si nëna.

Në bebëzat e syve —

udha e fëmijëve,

Gëzimet dhe shqetësimet e tyre. . .

Në zemër të saj —

shkëndijë e stuhive.

Nëna ime,

Shqetësimi në qepalla i fërgëllon,

Fle

edhe s'fle.

Partia — zgjuar gjithmonë.

Ecën dhe ecim.

Në kokë helmetën e hekurt të revolucionit,

Në dorë flamurin e tij.

K R E D O

Gjithë jetën nëpër pozicione!
Përherë ushtarë dhe gjithmonë roje.

Gjithë jetën nëpër pozicione!
Nga thellësi e tyre vështroj një qiell me dritë.
I kam në trup, si dhjetëra medaljone,
Plagët e përgjakura që mora me armiqtë.

Gjithë jetën nëpër pozicione!
Mbrojmë gjakun tonë, këngët, të vërtetën.
Në gjumë s'do të na gjejnë kurrë,
Derisa të zhduket edhe armiku i vetëm.

Gjithë jetën nëpër pozicione!
Në qëndresë u thinjën dhe u rrudhën malet e
Shqipërisë.
Dhe midis fjalëve shkëlqen fjala: MBROJTJE!,
Që shtatviganë na ngre përballë historisë.

H O X H A R Ë, 1975

Këto vajza kanë ardhur nga qyteti
Në këtë vend që quhet Hoxharë,
Në këtë tokë që shterp e la deti,
Djegur nga kripa e bardhë.

Ato kishin të tjera profesione:
Kjo vajzë nitrat prodhonte në Azotik,
Kjo këtu, hekurin saldonte.
Tjetra në torno kish gdhendur çelik.

Dhe e donin të gjitha profesionin
Dhe për të flisnin me mburrje
Dhe udhët me neone i donir
Dhe sheshet plot njerëz dhe flamure.

Po Partia tha të ngrihet Hoxhara,
Mbi hektarët shterpë të zbardhte pambuku.
Udhët me neone ato i ndërruan me arat
Dhe profesionin me atë të bujkut.

Dhe mbiu fara e parë që ato hodhën,
Dhe po rritet gruri si një det i gjelbër,
Dhe rritet dashuria e tyre për tokën
Si rritet një flakë nga fryrja e erës.

DREJT JUSH

A do të arrij, vallë, deri te ju?
Jam nisur.
Hapin e parë po e hedh me këtë tufë vjershash
Dhe po çaj përmes shiut
e baltës
Rrugëve të kantiereve.

Kam me vete, në xhepin tim,
Urdhrin e luftimit,
Që koha më jep.
Dhe jam përherë në marshim.

Mes shtegut, të malit,
në Jonufër e në Fierzë,
Midis skelave e vinçave të Ballshit të ri
Më përshëndesin nxituar, me buzëqeshje
Shokët e mi të armëve
dhe të poezisë.